

gå endnu hurtigere, og at det skal være forbudt for virksomhederne at stille spørgsmål til dem, vi kalder eksperterne. Det er vi meget, meget skeptiske over for. Vi mener faktisk, at det måske kan være i strid med grundloven.

Det vil jo f.eks. sige, at hvis man under sagens behandling får resultater fra andre lande, som viser, at det og det produkt ikke er farligt, ikke kan sive ned, men fordamper hurtigere, jamen så kan sådan en ny viden altså slet ikke komme i betragtning. Og det mener vi ikke kan være rigtigt.

Vi vil også lige gøre opmærksom på, at det jo er Miljøstyrelsen, der selv udpeger eksperterne. . . (Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Nej!) Ministeren siger nej. Jeg må belæres om noget andet, hvis jeg har taget fejl.

Men jeg har lige en ny parameter, jeg godt vil have ind, og det er Miljøagenturet, som vi kæmpede så meget for at få til Danmark. Jeg kaldte ministeren i samråd om emnet i sidste uge. Ministeren gav mig ret i, at Miljøagenturets hovedopgave var at indsamle informationer fra de 15 andre EU-lande og måske fra lande uden for EU, og her synes jeg, det ville være en berigelse, hvis alle 15 lande kunne være enige om lovinitiativer på det her området, og jeg synes nok, at vi burde kunne få nogle tal om de andre EU-lande fra Miljøagenturet.

Der har været en del kritik i pressen i dag, så jeg vil godt have ministerens kommentar til, hvorfor vi ikke kan få tal om grundvand og pesticider osv. fra Miljøagenturet. Jeg mener faktisk, det var det, der var et af hovedformålene med at oprette et så stort kontor.

Og så vil jeg godt spørge ministeren, om ikke det er korrekt forstået af mig, at lovforslaget her berører mellem 90 og 100 midler til plantebeskyttelse, der i alle andre lande i EU og i Norden er lovlige, men som vi vil forbyde.

Så vil jeg lige spørge til ministerens brev af 13. juli 1995 (folketingssamlingen 1994-95, Miljø- og Planlægningsudvalget, alm. del, bilag 976), side 2, andet afsnit, hvor det står:

»Miljøstyrelsen meddelte 30. november 1994 seks agrokemiske virksomheder, at det er styrelsens vurdering, at omkring hundrede bekæmpelsesmidler, der indeholder de såkaldte phoxysyrer, bør forbydes til cirka 95% af de anvendelser, der er lovlige i dag. Miljøstyrelsen vurderer, at der stadig er risiko for, at midlerne transporteres til grundvandet, hvilket bekræftes af adskillige grundvandsfund landet over.«

Det er ordene »bekræftes af adskillige grundvandsfund«, jeg især er interesseret i, og jeg vil godt have bekræftet, om det er grundvandsfund fra landbrug eller gartneri, som har brugt midlerne i overensstemmelse med lovgivningen og anbefalingerne, eller det er grundvandsfund fra f.eks. DSB-arealer. Vi har jo atrazinsagen fra Ejstrupholm, som var et DSB-område, hvor man havde sprøjtet uden certifikat. Det er jo vigtigt at vide, om det er, fordi bønderne og gartnerne misbruger det, eller det er, fordi der har været sjusket. Hvis der har været sjusket med forbruget, er det jo farligt; det er al sjuskeri her i landet jo.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

For Det Konservative Folkeparti er retssikkerheden en af juvelerne i vores demokrati, og den skal vi ikke spille fandango med.

Jeg ved ikke, hvad fru Elsebeth Gerner Nielsen ville sige til at blive sat op i et slagsmål, hvor hun fik at vide, at det ene øje skulle lukkes og den ene hånd skulle bindes på ryggen. Jamen det er jo ikke en fair kamp, der kommer ud af sådan et slagsmål.

Nu er det ikke slagsmål, nu er det et spørgsmål om, at argumenterne skal tælle, og dér binder man altså eksperterne på arme og ben, så de ikke udtaler sig om alt, hvad de ved. Det finder jeg dybt betænkeligt.

Jeg tror også, det er i strid med EU-retten, at vi på den måde pålægger restriktioner, og vi skulle være godt dumme, hvis vi gjorde det. Det er da dumt at hyre dygtige folk, og de så ikke kan melde ud med, hvori problemet består.

Så bliver der talt om retssikkerhed for borgerne. Den er vi også optaget af, og der mangler helt sikkert noget på miljøområdet. Det er noget, der skal gøres noget ved.

Men retssikkerheden for borgerne er jo også, at de ressourcer, der bliver anvendt på miljøforbedring, bliver brugt bedst muligt. Næsten alt er giftigt her i verden; det er et spørgsmål om de mængder, det er det i. Kogsalt er et forfærdelig giftigt middel, hvis man får for meget af det; der skal ikke meget til, så dør man. Jamen, sådan noget kan vi jo ikke gå ud og forbyde. Og derfor må borgeren have klar besked på fra eksperter, der har argumenteret på samme måde, som man argumenterer i en retssal: Hvad taler for, og hvad taler imod, hvor skal snittet være? Kan vi bruge det, eller kan vi ikke bruge det?